

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év október hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az ***emberölés büntette*** miatt ***vádlott*** ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 22.B.22/2009/12. számú ítéletét ***megváltoztatja***.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott börtönbüntetés fele részének - 2 (kettő) év 6 (hat) hónapnak - a végrehajtását próbaidőre felfüggeszti.

A próbaidő tartamát 3 (három) évben határozza meg.

A szabadságvesztés végrehajtandó részéből a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.300 (nyolcezer-háromszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Főügyészség az Nf.7314/2003/15. számú vádiratában a vádlottat 1 rb. a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés i) pontjába ütköző 14. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntetével vádolta.

A Pest Megyei Bíróság a 2008. május 29. napján kelt 12.B.195/2005/46. számú ítéletével a vádlott bűnösségét gondatlanságból elkövetett emberölés vétségében állapította meg, ezért őt 1 év 6 hónap fogházbüntetésre ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. február 5. napján kelt 1.Bf.237/2008/13. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A Pest Megyei Bíróság a 2009. szeptember 16. napján kelt 22.B.22/2009/12. számú ítéletével a vádlott bűnösségét 1 rb. a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés i) pontja szerint minősülő emberölés bűntettében állapította meg. Ezért őt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a járulékos kérdések, így a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője eltérő minősítés és enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.862/2009. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője fenntartotta a bejelentett fellebbezést, mert a tényállás alapján gondatlan emberölés, annak is az enyhébb alakzata állapítható meg. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság - a másodfok iránymutatása szerint lefolytatott eljárás eredményeként - elfogadta a vádlottat szavahihetőnek egy kérdést kivéve, abban, hogy a csecsemő élve született. Az elsőfokú bíróság azonban nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy melyek voltak az élveszületés jelei. A szakértői megállapítások továbbra is kérdésesek és vitathatóak, a vádlott azonban első meghallgatásától kezdve egyező vallomást tett a szülés helye, ideje, módja tekintetében. Kétségbe vonta azt a szakértői megállapítást, hogy a csecsemő 30-60 percet élt. A vádlott betegen, stresszes körülmények között, szinte ájult állapotban szült. Azon szakértői megállapításra figyelemmel, hogy a csecsemő oxigénhiányos volt, de ez rendeződött és a vádlott szülés utáni szinte ájult állapota alapján a csecsemőt holtnak hitte, teljesen logikus. A tényállás hiányos az életjeleket illetően, a vádlott ellen nincs kétséget kizáró bizonyíték. A vádlottnak van gyermeke, akit példásan nevel. A vádlott a szülést követően nem volt tisztában azzal, hogy él a csecsemő.

Mindezekre tekintettel gondatlan emberölés vétsége miatt felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A vádlott sajnálatát fejezte ki és azt hangsúlyozta, hogy a csecsemő nem élt, nem hazudott ebben. Csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Az ítéltábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdés alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a perrendi szabályokat és a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásokat betartotta.

Az alapeljárásba meghallgatott valamennyi tanút ismételten meghallgatta, törvényesen tárta eléjük a korábban tett vallomásaikat. Helyesen járt el akkor is, amikor mellőzte tanú tanúkénti idézését arra tekintettel, hogy a tanú az ügy érdemi elbírálása szempontjából releváns bizonyítékot nem tudott volna szolgáltatni.

Az elsőfokú bíróság rendkívül széleskörű szakértői bizonyítást folytatott le, az ügyben szakvéleményt adó valamennyi szakértőt meghallgatta, véleményeiket ütköztette. Eljárása során törvényesen használta fel a Tudományos Tanács véleményét és a helyszínelésről készített videofelvételt is.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot értékelte, egymással összevetette, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor a megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésben írt hibáktól és hiányosságoktól. Ugyanakkor a tényállás mind személyi, mint történeti részében pontosításra és kiegészítésre szorul.

Az ítélet tábla a vádlott nyilatkozata és az iratok tartalma alapján, figyelemmel a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára a megállapított tényállást az alábbiakkal pontosította és egészítette ki:

A vádlott nem vált el. Jelenleg szociális asszisztens-tanuló, gyakorlaton az öregek otthonában dolgozik, melyért fizetésben is részesül.

A vádlott nem elmebeteg, gyengeelméjűségben, tudatzavarban, szellemi leépülésben nem szenved. Vizsgálatakor feszültséggel, robbanékonysággal, indulatossággal, beilleszkedési és alkalmazkodási zavarokkal, túlérzékenységgel, hangulati változékonysággal jellemzett személyiségzavar (disszociális személyiségzavar) volt megállapítható.

A cselekmény elkövetésének idején sem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, tudatzavarban, szellemi leépülésben, mely képtelenné tette, vagy korlátozta volna abban, hogy cselekménye következményeit felismerje, és e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Személyiségzavara beszámítási képességét korlátozó tényezőként nem értékelhető. Esetében olyan érdemi pszichés megbetegedés vagy pszichés állapotváltozás nem következett be, mely a cselekmény szempontjából beszámítási képességét korlátozó tényezőként értékelhető lenne (igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény 24. sorszámú bírósági irat).

Az ítélet 3. oldal 4. bekezdés első mondatát követően kiegészíti azzal, hogy a vádlott a fürdőszobában leengedte a kádban levő vizet, lezuhanyozott, felöltözött, majd szemeteszsákot hozott a konyhából. A vádlott a csecsemőt a köldökzsinórral

együtt csavarta a pólójába és tette egy szemeteszsákba, majd a hátizsákjába (vádlott nyomozati vallomása).

Az így pontosított és kiegészített tényállás már megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok közül mely bizonyítékot, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékot nem tartott valóznak.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlott ténybeli beismerő vallomását csak abban a körben fogadta el, amelyet a természettudományos alapokon nyugvó, objektív igazságügyi orvosszakértői vélemények nem cáfoltak.

Így a vádlott vallomása, a tanúk nyilatkozatai, a DNS vizsgálat eredménye és a helyszíni szemle jegyzőkönyve alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott titkolt terhességét követően lakásukon szülte meg gyermekét, majd őt a köldökzsinórral együtt egy piros pólóba és egy fekete nylonzsákba csavarta, ezt követően a hátizsákjában a szobájában tartotta, másnap pedig a piros pólóba és 2 db fekete nylonzsákba csomagolva a közelben levő konténerbe rejtette.

A szülés időpontját, helyét és annak lefolyását az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelése alapján iratszerűen állapította meg.

Abban a főkérdésben, hogy a csecsemő élve született-e, illetve a vádlott észlelte-e az élveszületés jeleit, szemben azzal a védekezéssel, hogy a csecsemőt halottnak hitte, valamennyi, a megismételt eljárás során meghallgatott igazságügyi orvosszakértő egységesen foglalt állást, nevezetesen, hogy a gyermek élve született. Ezt bizonyítja a tüdő- és a gyomorlégpróba, illetve a kórszövettani vizsgálat eredménye, melynek alapján megállapítható, hogy a tüdő teljesen átlégzett állapotban volt.

Nem zárható ki az a vádlott védekezés, hogy az újszülött arccal a vízbe fordulva feküdt a szülést követően, ugyanakkor az kizárható, hogy mintegy 5 percet töltött ilyen helyzetben, mert a légutakban, a gyomorban a boncolás alkalmával folyadék nem volt felismerhető.

Nem zárható ki az sem, hogy az oxigénhiánytól az újszülött bőre lilásan elszíneződött, de a boncolásnál feltárt átlégzett tüdő kizárja hosszantartó ilyen állapot fennállását és kizárja az elhúzódó oxigénhiány fennállását is. Az oxigénhiánynak spontán rendeződnie kellett vagy csak olyan mértékű lehetett, amelynek következtében az erőteljes légzőmozgások fennmaradtak, mivel csak így alakulhatott ki a tüdő boncoláskor észlelt makro- és mikroszkopos képe.

Az igazságügyi orvosszakértők egységesen foglaltak állást abban, hogy az újszülött élő, életképes állapotban született és a születést követően hosszabb ideig lélegzett is, a szakértők többsége ezt 30-60 percben állapította meg.

Azonos volt a szakértők álláspontja abban a kérdésben is, hogy az újszülött megszületése után spontán mozgást végez, amely inkordinált, csapkodó, keze-lába flexios tartásban van, légzéskor pedig szükségszerűen hangot ad ki, amely lehet sírás vagy nyöszörgés, de azt külső szemlélőnek mindenképpen észlelnie kell.

A vádlott saját előadása szerint a szülést követően hosszabb ideig tartózkodott a fürdőszobában az újszülöttel, miközben többször próbálta élesztgetni. A vádlott leengedte a fürdővizet, lezuhanyozott, - egyik vallomása szerint ez idő alatt végig a kezében volt a csecsemő - a csecsemőt a pólójára fektette a wc tetején, felöltöztött, kiment a konyhába a szemeteszsákért, majd visszatért a fürdőszobába.

A vádlott ezen nyilatkozatát összevetve a szakértői megállapításokkal egyértelműen megállapítható, hogy ezen viszonylag hosszabb időtartam alatt az élveszülés jeleit mindenképpen észlelnie kellett a gyermekén. A vádlott olyannyira tudatosan cselekedett azért, hogy a szülés nyomát eltüntesse, hogy az eltépett köldökzsinórt is a csecsemő mellé helyezte és a pólóba csomagolta.

Így törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az újszülött halálának az oka együttesen az ellátás hiánya, a lehülés és az oxigénhiány, azzal a pontosítással, hogy az utóbbi nem a vádlotti védekezésben megjelenő oxigénhiányos állapot, hanem a légköri oxigéntől való elzárást jelenti.

Az irányadó tényállás alapján törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére az elsőfokú bíróság.

A vádlott sem a titkolt terhessége alatt, sem a szülés alatt, illetve azt követően nem kért segítséget senkitől, majd az általa is észlelt, életjeleket mutató csecsemőnek a pólóba és műanyag szemeteszsákba csomagolásával az életben maradásra esélyt sem adott, a csecsemő életét egyenes szándékkal kioltotta. Ekként a másodfokú bíróság álláspontja szerint is megvalósította a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés i) pontja szerint minősülő 14. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés bűntettét.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket hiánytalanul sorolta fel.

A másodfokú bíróság a Btk. 2.§-a alapján az elbíráláskori Btk.-t alkalmazta azzal, hogy a középértékes büntetéstől eltérés az elsőfokú bíróság által felsorolt túlsúlyban levő és nyomatékos enyhítő körülményekre figyelemmel indokolt.

Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott 5 év szabadságvesztés büntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott cselekményének társadalomra

veszélyességével, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, a bűnösségi körülményekkel és megfelel a büntetés céljainak is.

A súlyos betegségből felépülő, fiatal felnőtt, önhibáján kívül 8 éve büntetőeljárás hatálya alatt álló, kiskorú gyermekét példásan nevelő vádlott javára a másodfokú bíróság alkalmazhatónak tartotta a Btk. 90.§-ában meghatározott szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztését, így a büntetés fele részét, 2 év 6 hónapot 3 év próbaidőre felfüggesztette.

A végrehajtani rendelt büntetésből a vádlott a Btk. 90.§ (3) bekezdése alapján nem bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása és a mellékbüntetés alkalmazása és mértéke, valamint a járulékos kérdések körében hozott rendelkezések törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ezzel kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a másodfokú bíróság a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította. Mivel a bejelentett fellebbezések részben eredményre vezettek, a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy a bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2010. év október hó 20. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 22.B.22/2009/12. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 5.Bf.325/2009/5. számú ítéletében írt változtatással 2010. év október hó 20. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés fele részének kivételével végrehajtható.

Budapest, 2010. év október hó 20. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő